

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Posl.br. P-3330/2025-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Vanesi Brizić Bahun kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Zorana Markušića iz Zagreba, Ulica Ante Mike Tripala 14, OIB: 41329043027, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Kalauzu, odvjetniku u Zajedničkom odvjetničkom uredu Damir Rudeš, Marijo Rođak i Hrvoje Kalauz u Zagrebu, protiv tuženika OTP banka d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupanog po punomoćnici Sanji Vukina, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Vukina & Partneri u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane javne i glavne rasprave zaključene dana 17. lipnja 2026. godine u prisutnosti punomoćnika tužitelja Hrvoja Kalauza, odvjetnika, te zamjenika punomoćnice tuženika Marina Šelovića, odvjetničkog vježbenika, dana 21. srpnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetna i bez pravnog učinka odredba iz čl. 8. Ugovora o kreditu broj 70178/05 sklopljen dana 8. veljače 2005.g. između tužitelja ZORANA MARKUŠIĆA (OIB:41329043027) iz Zagreba, Ante Mike Tripala 14, kao korisnika kredita, i tuženika OTP BANKA HRVATSKA dd (OIB: 52508873833) Split, Domovinskog rata 61, kao Kreditora, u dijelu u kojim se navodi: „Naknada za obradu zahtjeva----- Naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 1% (slovima: jedanposto) od iznosa odobrenog kredita, a najviše do tisuću kuna; plaćanje jednokratno, prije korištenja kredita; Korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu, neovisno o korištenju, odnosno iskorištenom iznosu kredita.“

II. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, isplatiti tužitelju Zoranu Markušiću iz Zagreba, Ulica Ante Mike Tripala 14, OIB: 41329043027, iznos od 167,13 eur, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 15. veljače 2005. do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za

tri postotna poena, za razdoblje od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 230,77 eur, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 21. srpnja 2026. godine do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s prednikom tuženika dana 08. veljače 2005. godine sklopio Ugovor o kreditu prema kojem je tuženik kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 16.642,69 eur obračunato po srednjem deviznom tečaju tuženika na dan isplate kredita. U čl. 8. da je ugovorena jednokratna naknada za obradu zahtjeva u visini od 1.00% od iznosa odobrenog kredita, a najviše do tisuću kuna, koja se plaća jednokratno prije korištenja kredita. Temeljem navedenog, tužitelju je 14. veljače 2005. godine naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 1.259,27 kn, odnosno 167,13 eur. Iz navedenog slijedi da tužitelju nametnuta navedena naknada, koja je ugovorene po principu „uzmi ili ostavi“ i tužitelj kao potrošač nije mogao utjecati na te odredbe, odnosno o njima se nije pregovaralo, te u ugovoru nije navedeno od čega se sastoje naknade, na što koje troškove se odnose, niti kako je određena njihov postotak, slijedom čega su odredbe o spornim naknadama uzrokovale neravnotežu na štetu potrošača tužiteljice i zbog toga su ništetne. Stoga predlaže donošenje presude kojom će se utvrditi ništetna i bez pravnog učinka odredba iz čl. 8. Ugovora o kreditu, te naložiti tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 167,13 eur, sve sa pripadajućim zateznim kamatama i troškovima postupka.

2. Tužitelj je na ročištu održanom 17. lipnja 2026. godine snizio zahtjev, čemu se tuženik nije protivio, te zatražio isplatu iznosa od 133,39 eur.

3. Tuženik se u odgovoru na tužbu protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti. Oспорava tužitelju svojstvo potrošača te ističe prigovor zastare. Ističe kako odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita te se radi o jasnoj i lako uočljivoj odredbi o kojoj se pregovaralo, obzirom su stranke izrijekom ugovorile primjenu tarife. Također, osporava visinu tužbenog zahtjeva.

4. Nadalje, tuženik je na ročištu 17. lipnja 2026. godine učinio nespornom visinu tužbenog zahtjeva u iznosu od 133,29 eur te osnovu istog.

5. U tijeku postupka izvršen je uvid u Ugovor o kreditu te izračun EKS-a i otplatni plan.

6. Temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 155/23, dalje: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

7. Među strankama nije sporno da je dana 08. veljače 2005. godine sklopljen među strankama Ugovor o kreditu u valuti eur.

8. Odredbom čl. 8. Ugovora o kreditu propisana je naknada za obradu zahtjeva u visini od 1.00% od iznosa odobrenog kredita, a najviše do tisuću kuna, koja se plaća jednokratno prije korištenja kredita. Nije sporna visina tužbenog zahtjeva tužitelja.

9. Sporno je da li su odredba o naknadi za obradu kredita nepoštena i ništetna ugovorna odredba te ima li tužitelj pravo zahtijevati isplatu iznosa plaćenog temeljem te odredbe koji je tuženik od njega naplatio temeljem ništetnih odredbi po pravilima o stjecanju bez osnove prema čl. 1111. i čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje ZOO).

10. Prema odredbi čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

11. U odnosu na prigovor tuženika o tome da u ovoj pravnoj stvari nije dokazano svojstvo potrošača, valja reći da za status potrošača moraju biti kumulativno ispunjena dva uvjeta iz članka 3. stavak 1. točka 1. Zakona o zaštiti potrošača i to: (1) da se radi o fizičkoj osobi i (2) da ona sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Nije sporno da je tužitelj fizička osoba, te nije sporno da je namjena kredita kupnja stana, pa sud ne vidi razloga, a niti ih tuženik konkretno ističe, zašto se ne bi radilo o potrošačkom ugovoru. Osim toga, na tuženiku, kao kreditoru, je teret dokaza činjenice da se radi o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu, a sud smatra da takve posebne okolnosti tuženik nije dokazao (pravni stav zauzet u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-18/2018 od 26. svibnja 2020.), pa čak niti konkretno tvrdio, slijedom čega sud smatra da tužitelj ima pravo uživati zaštitu koju potrošačima pruža Zakon o zaštiti potrošača.

12. Odlukom Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-620/17, ECLI:EU:C:2019:820, odlučeno je: „1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. 2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“ Za napomenuti je da se pojedine direktive ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu, već je iste potrebno implementirati

pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

13. U pogledu navedenoga Vrhovni sud Republike Hrvatske donio je u odluci Rev 673/2023 od 13. veljače 2024. sljedeći zaključak: „Sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, sve u smislu odredbi čl. 81. st. 1. ZZP u svezi odredbi čl. 83. i 85. ZZP“.

14. U konkretnom slučaju utvrđeno je da tužitelju kao korisniku kredita ugovorna odredba o plaćanju naknade za obradu kredita nije bila niti jasna niti lako razumljiva, a o istoj nije bilo mogućnosti pregovaranja.

15. Naime, na temelju uvida u sam ugovor koji prileži spisu, utvrđeno je da se radi o standardiziranom (tipskom) ugovoru. Odredbom čl. 295. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj 35/05 i 41/08, dalje: ZOO) propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formuliranom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru.

16. U odnosu na navod tuženika da se radi o odredbi koja je jasna, lako razumljiva i lako uočljiva, valja navesti da je tužitelj u smislu odredbe čl. 3. ZZP potrošač, odnosno, fizička osoba koja je navedeni Ugovor o kreditu sklopila u privatne svrhe, odnosno, u svrhu koja nije namijenjena njezinom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, iz čega proizlazi da nema pravna znanja koja su potrebna da bi joj takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika, koji je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu, pristupio u okviru svoje djelatnosti.

17. Članak 84. ZZP/03 navodi da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Stoga nadzor nepoštenosti može biti ograničen u skladu s navedenim člankom 84. ZZP/03 samo ako se odredba kojom se od potrošača zahtijeva plaćanje naknade za obradu kredita odnosi na neku od dviju u tom članku navedenih kategorija. Ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "predmet ugovora" trebaju se shvatiti kao one odredbe koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora koje ga kao takve određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Točan doseg pojmova "predmet ugovora" i "cijena" u smislu članka 84. ZZP/03 ne mogu se odrediti pojmom "ukupni troškovi kredita za

potrošača" pa se naknada za obradu i odobrenje kredita ne može se smatrati bitnom činidbom ugovora o kreditu samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Uzimajući u obzir prirodu predmetnog ugovora te njegov pravni i činjenični kontekst, imajući na umu da je riječ o dugoročnom kreditu s promjenjivom redovnom kamatnom stopom kao i činjenici da je riječ o obvezi koja se plaća prije korištenja kredita, prema pravnom shvaćanju ovog suda, nije riječ o odredbi koja utvrđuje bitnu činidbu korisnika kredita, niti je riječ o elementu ugovora o kreditu koji definira bit tog ugovornog odnosa.

18. Osim toga, tekst članka 84. ZZP/03 treba tumačiti na način da se druga kategorija odredbi, čija se eventualno nepoštena priroda ne može ocijeniti ("cijena"), odnosi samo na primjerenost predviđene cijene ili naknade i usluge ili robe koju treba zauzvrat isporučiti, a razlog za to izuzimanje leži u činjenici da ne postoji nikakva tablica ili pravni kriterij koji bi mogli dati okvir i smjer provjeri te primjerenosti. Ugovorne odredbe o naknadi koju potrošač duguje davatelju kredita ili koje utječu na stvarnu cijenu koju potrošač mora potonjem platiti stoga načelno nisu obuhvaćene tom drugom kategorijom odredbi, osim u pogledu pitanja je li iznos ugovorom utanačene naknade ili cijene u skladu s uslugom koju je tuženi kreditor zauzvrat pružio. Međutim, u ovom se predmetu navodna nepoštenost odredbi o naknadi za obradu i odobrenje kredita ne tiče odnosa između iznosa naknade za obradu i odobrenje kredita te zauzvrat pruženih usluga. Stoga, a imajući na umu sve navedeno, odredba članka 2. Ugovora o kreditu nije izuzeta iz ocjene poštenosti.

19. U okviru te ocjene, potrebno je, u skladu s člankom 81. stavkom 1. ZZP/03, ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača. Prilikom ocjene je li sporna ugovorna odredba poštena, sud je uz primjenu članka 83. ZZP/03 uzeo u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi (predmet ugovora) u vrijeme kad je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora.

20. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz članka 81. stavak 1. ZZP/03, odlučno je ocijeniti bi li tuženik, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovao s tužiteljem, mogao razumno očekivati da bi takva ugovorna odredba bila prihvaćena da se o njoj pojedinačno pregovaralo. Imajući na umu da ni informativni leci, a ni sama ugovorna odredba članka 5., ne sadrže nikakvih podataka o stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima na koje se ona odnosi, ne može se zaključiti da je tuženik mogao razumno očekivati da bi tužitelj pristao na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima.

21. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, ono se ne može ograničiti na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje se temelji na usporedbi ukupnog iznosa transakcije na koju se ugovor odnosi, s jedne strane, i troškova koji na temelju sporne odredbe terete potrošača, s druge strane. Naime, značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je, na temelju primjenjivih zakonskih odredbi, stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima.

22. Odredbe članaka 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 - dalje ZOO). ne predviđaju plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita, a takva obveza nije predviđena niti tada važećim Zakonom o bankama. Drugim riječima, iako nije bilo zabranjeno, niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o naknadi za obradu i odobrenje

kredita, nepovoljno je utjecalo na pravni položaj tužitelja kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu.

23. Slijedom navedenog, a kako je utvrđeno da su nepoštene, pa time i nišetna odredba čl. 8. Ugovora o kreditu, kojim je ugovorena naknada za obradu kredita, to je valjalo istu utvrditi nišetnom te odlučiti kao u izreci pod točkom I.

24. U odnosu na prigovor zastare potraživanja zahtjeva temeljem nišetne odredbe o naknadi za obradu kredita, sud je utvrdio da je isti neosnovan. Vrhovni sud RH je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda RH broj Su-IV-47/2020 održanoj dana 30. siječnja 2020. godine za pravne situacije restitucijskog zahtjeva kod nišetnog ugovora zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora. Dakle iz navedenog pravnog stava Vrhovnog suda RH proizlazi da zastara restitucijskog zahtjeva još nije niti počela teći, nego će početi teći tek pravomoćnošću ove presude u kojoj je odlučeno o nišetnosti.

25. Prema odredbi čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 - dalje: ZOO) u slučaju nišetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi nišetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. ZOO. Sudsko utvrđenje nišetnosti odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo. Utvrđenjem ugovorne odredbe nišetnom potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nišetna.

26. Visina naknade za obradu kredita među strankama nije sporna te je stoga istu valjalo tužitelju dosuditi u skladu s prethodno navedenim i odlučiti kao u izreci pod točkom II.

27. Odluka o zateznim kamatama temelji se na odredbi čl. 1115. ZOO-a i čl. 29. st. 2. ZOO-a, a iste su dosuđene od dana kada je tužitelj obavio plaćanje više zaračunatih iznosa na ime redovnih kamata, s obzirom da je tuženik kao ugovorna strana bio dužan prilikom promjene kamatnih stopa rukovoditi se načelom savjesnosti i poštenja, a što nije učinio iako je toga morao biti svjestan, pa mu je u svakom slučaju od trenutka svake pojedine uplate u većem iznosu od ugovorenog moralo biti poznato da mu taj više plaćeni iznos ne pripada.

28. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 155. ZPP-a. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i zatraženom trošku i to za sastav tužbe prema Tbr. 7. toč. 1. – 50,00 eur, za sastav podneska od 18.09.2025.g. prema Tbr. 8. toč. 1. – 50,00 eur, te za zastupanje na ročištu 17.06.2026.g. prema Tbr. 9. toč. 1. – 50,00 eur, što ukupno iznosi 150,00 eur, a uvećano za trošak PDV-a prema Tbr. 46. u iznosu od 37,50 eur ukupno iznosi 187,50 eur. Navedenom iznosu pribrojen je trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 13,27 eur i sudske pristojbe na presudu u iznosu od 30,00 eur, tako da ukupno trošak tužitelja iznosi 230,77 eur.

29. Stoga je odlučeno kao u izreci pod točkom III.

U Zagrebu, 21. srpnja 2026. godine

Sudac:
Vanesa Brizić Bahun

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno

- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi pisano, u tri istovjetna primjerka, putem ovog suda Županijskom sudu.

Broj zapisa: **9-3088a-ff447**

Kontrolni broj: **0b4f3-a59a8-d5063**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.